

Sygn. akt VI ACa 226/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Irena Piotrowska

Sędzia SA – Małgorzata Kuracka (spr.)

Sędzia SO (del.) – Magdalena Sajur - Kordula

Protokolant: – sekr. sąd. Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko L. K. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki oraz apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 września 2013 r.

sygn. akt IV C 1622/12

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w pkt 2 w ten sposób, że zasądza dodatkowo od L. K. (2) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 75.201, 34 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy dwieście jeden złotych trzydzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od kwoty:

-13.952, 63 zł (trzynaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.681, 72 zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze) od dnia 15 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.712, 92 zł (jeden tysiąc siedemset dwanaście złote dziewięćdziesiąt dwa grosze) od dnia 15 lipca 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.732, 63 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści dwa złote sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 14 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.732, 80 zł (jeden tysiąc siedemset trzydzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) od dnia 15 września 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.772, 50 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 15 października 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.801, 44 zł (jeden tysiąc osiemset jeden złotych czterdzieści cztery grosze) od dnia 13 listopada 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.797, 93 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) od dnia 15 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty;

-1.827, 16 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia siedem złotych szesnaście groszy) od dnia 15 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.848, 88 zł (jeden tysiąc osiemset czterdzieści osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) od dnia 15 lutego 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.888, 11 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt osiem złotych jedenaście groszy) od dnia 15 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.893, 32 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt trzy złote trzydzieści dwa grosze) od dnia 15 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.924, 43 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia cztery złote czterdzieści trzy grosze) od dnia 14 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.935, 15 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści pięć złotych piętnaście groszy) od dnia 15 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.964, 54 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 15 lipca 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.989, 21 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia jeden groszy) od dnia 13 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty;

-2.006, 13 zł (dwa tysiące sześć złotych trzynaście groszy) od dnia 15 września 2011 roku do dnia zapłaty;

-1.384, 46 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt cztery złote czterdzieści sześć groszy) od dnia 15 października 2011 roku do dnia zapłaty;

b) w pkt 3 w ten sposób, że zasądza od L. K. (1) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 9.103,00 zł (dziewięć tysięcy sto trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. w pozostałej części apelację powódki oddala;

III. oddala apelację pozwanej w całości;

IV. zasądza od L. K. (1) na rzecz (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 6.461,00 zł (sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 226/14

UZASADNIENIE

Dnia 30 kwietnia 2010 roku powód (...) S.A. z siedzibą we W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z powództwem przeciwko L. K. (1) o wydanie nakazu zapłaty kwoty 118 209,85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w trybie elektronicznego postępowania upominawczego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że podstawą jego roszczenia jest wierzytelność nabyta na podstawie umowy przelewu z dnia 18 lutego 2009 roku od (...) Banku S.A. we W.. Przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) z dnia 11 października 2006 roku zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. we W., a pozwaną L. K. (1). Na mocy tej umowy pozwana zaciągnęła w Banku pożyczkę w kwocie 87 652,23 zł. Zobowiązała się do jej spłaty w 60 miesięcznych ratach, w tym 59 równych ratach oraz ostatniej raty wyrównawczej, począwszy od 14 listopada 2006 roku. Spłaty poszczególnych rat miały być dokonywane zgodnie z harmonogramem spłat stanowiącym załącznik do przedmiotowej umowy. Powódka wskazała, że do czasu złożenia pozwu pozwana nie dokonała wpłaty żadnej z rat wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 maja 2010 roku Sąd Rejonowy w Lublinie nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powoda kwotę 118 209,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 30 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty.

Na skutek wniesionego przez pozwaną sprzeciwu od w/w nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 17 maja 2012 roku wydał postanowienie, zgodnie z którym nakaz zapłaty w całości utracił moc, a sprawę do rozpoznania przekazano Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, a następnie Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 lutego 2013 roku strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W toku postępowania pozwana podniosła też zarzut braku legitymacji czynnej powoda i zarzut przedawnienia roszczenia, ponadto kwestionowała przejście wierzytelności pomiędzy pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. we W., a (...) S.A. z siedzibą we W. oraz wysokość dochodzonej wierzytelności, w tym wysokości dochodzonych odsetek.

Wyrokiem z dnia 24 września 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 34.850 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty (pkt 1), w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 2) oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania (pkt 3).

Sąd ustalił, że pozwana L. K. (1) w dniu 11 października 2006 roku zawarła z (...) Bank S.A. we W. umowę pożyczki nr (...). Na podstawie tej umowy pozwana zaciągnęła w Banku pożyczkę w kwocie 87 652,23 zł. Obowiązana była do spłaty wierzytelności w 60 miesięcznych ratach, w tym 59 równych ratach oraz ostatnia rata wyrównawcza, począwszy od 14 listopada 2006 roku. Terminy spłaty poszczególnych rat oraz wysokość tych rat określał harmonogram stanowiący załącznik do przedmiotowej umowy. Zgodnie z treścią umowy w przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności Bank wzywał pożyczkobiorcę korespondencyjnie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki. W przypadku, gdy pożyczkobiorca nie uregulował zaległości w wyżej wskazanym terminie bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

Integralną częścią wyżej wskazanej umowy oprócz harmonogramu spłat poszczególnych rat był także regulamin udzielania pożyczek przez (...) Bank S.A. we W.. Zgodnie z §2 pkt. 13 przedmiotowej umowy pozwana otrzymała ten regulamin i zapoznała się z jego treścią, co poświadczyła składając własnoręczny podpis na umowie.

Powód (...) S.A. z siedzibą we W. nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Banku S.A. we W. na podstawie umowy przelewu z dnia 18 lutego 2009 r.

Pismem z dnia 10 września 2009 roku powód wezwał L. K. (1) do zapłaty kwoty 130 080,84 zł do dnia 19 września 2009 roku. Na tę kwotę składała się należność główna w wysokości 87 128,26 zł, odsetki za zwłokę 31 081,59 zł oraz koszty windykacji 11 870,99 zł.

W dniu 30 kwietnia 2010 roku powód (...) S.A. z siedzibą we W. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie w trybie elektronicznego postępowania upominawczego z powództwem przeciwko L. K. (1) o zapłatę kwoty 118 209,85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi.

W wyniku tego postępowania w dniu 25 maja 2010 roku Sąd Rejonowy w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powoda kwotę 118 209,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 30 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2010 roku Sąd Rejonowy w Lublinie nadał wyżej wymienionemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności. Na tej podstawie Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu wszczął egzekucję przeciwko L. K. (1). W dniu 29 grudnia 2010 roku komornik dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego dłużniczki.

Prowadzona egzekucja okazała się bezskuteczna, gdyż wierzyciel nie uzyskał zaspokojenia swoich roszczeń - nie otrzymał żadnych środków pieniężnych., dlatego w dniu 5 lipca 2011 roku wierzyciel (...) S.A. z siedzibą we W. złożył do Sądu Rejonowego dla Warszawy- Mokotowa w Warszawie wniosek o wyjawienie majątku przez dłużnika L. K. (1).

Pozwana jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę na 1/4 etatu na stanowisku menagera ds. wizualizacji. Zarabia około 2 000 zł miesięcznie. Mieszka z konkubentem, nie jest właścicielką żadnej nieruchomości i nie posiada oszczędności.

W dniu 21 lutego 2012 roku L. K. (1) skutecznie wniosła do Sądu sprzeciw od wydanego przeciwko niej nakazu zapłaty, wobec czego w dniu 17 maja 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie, zgodnie z którym nakaz zapłaty w całości utracił moc, a sprawę do rozpoznania przekazano Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 26 września 2012 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że załączona do akt umowa kredytu bankowego potwierdza zawarcie umowy pożyczki w rozumieniu art. 720 k.c., pomiędzy pozwaną, a poprzednikiem prawnym powoda. Pierwotnym wierzycielem od którego (...) S.A. z siedzibą we W. nabył przedmiotową wierzytelność był (...) Bank S.A. we W..

Odnosząc się do zarzutu bezskuteczności umowy przelewu wierzytelności, Sąd Okręgowy wskazał, że powód w toku procesu nie wykazał, że wypowiedzenie umowy kredytu zostało pozwanej doręczone, jednak w opinii Sądu fakt ten nie miał wpływu na ważność umowy przelewu wierzytelności, bowiem stosownie do treści art. 509 k.c. § 1 dla ważności umowy przelewu wierzytelności na osobę trzecią nie jest wymagana zgoda dłużnika, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Okoliczności wykluczające możliwość skutecznego przeniesienia wierzytelności, o których mowa w wyżej przytoczonym przepisie nie miały natomiast miejsca w niniejszej sprawie. Dlatego też Sąd I instancji uznał umowę przelewu wierzytelności, zawartą pomiędzy (...) S.A. we W. i (...) Bank S.A. we W., za ważną.

Odnosnie zarzutu przedawnienia roszczenia powoda, Sąd I instancji wskazał, że w przypadku wypowiedzenia umowy kredytu bankowego co do zasady całość niespłaconego kredytu staje się natychmiast wymagalna. Wraz z upływem terminu wypowiedzenia raty, które nie były jeszcze wymagalne, stają się natychmiast wymagalne. W odniesieniu do tych rat trzyletni termin przedawnienia należy liczyć od dnia, w którym upłynął termin wypowiedzenia umowy kredytu.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powód (...) S.A. z siedzibą we W. twierdził, iż jego poprzednik prawny skutecznie wypowiedział pozwanej umowę kredytu w dniu 19 września 2007 roku. Jednak L. K. (1) zaprzeczyła temu twierdzeniu, wskazując iż nie zostało jej doręczone wypowiedzenie umowy, a ponadto twierdzenie powoda nie znalazło poparcia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Roszczenie powoda należało przy tym zdaniem Sądu Okręgowego uznać za roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, jednorazowe, choć spełniane w częściach.

Oznacza to, że trzyletni bieg przedawnienia/art.118 k.c./ winien być liczony osobno dla każdej z poszczególnych rat kredytu. W związku z powyższym zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwaną Sąd Okręgowy uznał za trafny, jednakże jedynie w części.

Zdaniem Sądu I instancji czynnością przerywającą bieg przedawnienia roszczeń powoda było wniesienie przez niego pozwu do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie. Pozew ten został wniesiony w dniu 30 kwietnia 2010 roku, co oznacza że przedawnieniu uległy raty, które stały się wymagalne przed 30 kwietnia 2007 roku.

Nieprzedawnione pozostały zatem 52 raty, a ich łączna wartość wynosiła, zdaniem Sądu, 106 600 zł. W wyroku jednak Sąd ten błędnie zasądził kwotę 34 850zł.

W zakresie odsetek od przyznanej na rzecz powoda kwoty Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., iż powodowi należały się odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Ponieważ powód nie wskazał w pozwie w jaki sposób wyliczył wysokość żądanej kwoty i jaką część tej kwoty stanowi należność główna, Sąd I instancji jako kwotę, od której odsetki mają być naliczane przyjął równowartość nieprzedawnionych rat objętych żądaniem powoda.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku złożyły obie strony.

Powód zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktów 2 i 3, zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, poprzez zastosowanie przepisu art. 100 k.p.c. w sytuacji, gdy nie znajdował on zastosowania,

2) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, to jest przyjęcie, że suma nieprzedawnionych rat pożyczkowych należnych stronie powodowej wynosiła 34.850 zł w sytuacji, gdy suma ta, zgodnie z harmonogramem spłat, wynosiła 110.051,34 zł.

Podnosząc powyższe powód wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie kwot:

a) 75.201,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- 48.802,62 zł od dnia 30 kwietnia 2010 r. do dnia zapłaty,

- 1681,72zł od dnia 15 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty,

- 1712,92zł od dnia 15 lipca 2010 r. do dnia zapłaty,

- 1732,63zł od dnia 14 sierpnia 2010 r. do dnia zapłaty,

- 1732,80zł od dnia 15 września 2010 r. do dnia zapłaty,

- 1772,50zł od dnia 15 października 2010 r. do dnia zapłaty,

- 1801,44zł od dnia 13 listopada 2010 do r. dnia zapłaty,

- 1797,93zł od dnia 15 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty,
- 1827,16zł od dnia 15 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1848,88zł od dnia 15 lutego 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1888,11 zł od dnia 15 marca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1893,32zł od dnia 15 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1924,43zł od dnia 14 maja 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1935,15zł od dnia 15 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1964,54zł od dnia 15 lipca 2011 r. do dnia zapłaty,
- 1989,21zł od dnia 13 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty,
- 2006,13zł od dnia 15 września 2011 r. do dnia zapłaty,
- 13 84,46zł od dnia 15 października 2011 r. do dnia zapłaty,

Nadto powódka wносиła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem pierwszej i drugiej instancji.

Z kolei pozwana, zaskarżając wyrok w części dotyczącej punktu pierwszego, tj. zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kwoty 34 850,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia zapłaty, a także dotyczącej punktu trzeciego, tj. zniesienia wzajemnie między stronami kosztów procesu, zarzuciła:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 509 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędną subsumcję oraz niezastosowanie art. 89, 90 k.c., art. 510 § 1 k.c., art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001r. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.) w związku z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715);

2) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 6 k.c., art. 229 k.c., art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., poprzez uznanie za udowodnione przez powoda nabycie spornej wierzytelności przez powoda od (...) Bank S.A. we W. na podstawie umowy przelewu z dnia 18 lutego 2009 roku, w sytuacji kiedy powód nie udowodnił, iż do przelewu doszło, co miało bezpośredni wpływ na treść wyroku.

Wskazując na powyższe skarżąca wносиła o zmianę punktu pierwszego zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie powództwa w całości, a punktu trzeciego zasądzać od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania pierwszoinstancyjnego wg norm przepisanych, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej okazała się całkowicie bezzasadna, natomiast w znacznej części Sąd Apelacyjny uznał za zasadną apelację powódki. Zarzut apelacji strony powodowej dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie ustalenia sumy nieprzedawnionych rat kredytowych jest w istocie zarzutem prawa materialnego, dotyczącym prawidłowości subsumpcji w płaszczyźnie art. 117 k.c. w zw. art.118 k.c. i 120§1 k.c., nie zaś zarzutem dotyczącym ustaleń faktycznych, dlatego też zostanie szczegółowo omówiony w dalszym toku rozważań prawnych niniejszych wywodów. Natomiast Sąd Apelacyjny uznaje za prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu I instancji, które w przytoczonej postaci przyjmuje za własne.

Niezasadne okazały się zarzuty procesowe apelacji strony pozwanej, mające obalić ustalenie Sądu I instancji, iż doszło do przelewu wierzytelności. Umowa cesji pomiędzy (...) Bankiem S.A. we W. a powodem, obejmująca sporną wierzytelność została złożona do akt sprawy /odpis umowy wraz z załącznikiem indywidualizującym przedmiotową wierzytelność – k. 39-41/. Strona pozwana w toku postępowania przed Sądem I instancji w odpowiedzi na pozew kwestionowała skuteczność przelewu i w konsekwencji legitymację czynną strony powodowej, ale wyłącznie z uwagi na podnoszone przez siebie twierdzenia, iż umowa pożyczki nie została wypowiedziana przez (...) Bank. Sąd Okręgowy przyjął, iż istotnie wypowiedzenie nie zostało wykazane, jednakże zasadnie uznał, iż okoliczność ta nie ma wpływu na ważność, a tym samym skuteczność cesji, która nie musi, co jest oczywiste w świetle art. 509 k.c., dotyczyć jedynie wierzytelności wymagalnej. Natomiast przed zamknięciem rozprawy przed Sądem I instancji pełnomocnik pozwanej zasygnalizował /elektroniczny protokół rozprawy z dnia 12.09.2013 r. – k. 115/, iż kwestionuje wykazanie „warunku”, o którym mowa w § 2 ust.6 umowy cesji oraz uprawnienia osób zawierających tę umowę do reprezentacji cedenta, nie argumentując jednakże tych zarzutów w żaden sposób. Zarzuty te zostały skonkretyzowane, rozbudowane i uargumentowane dopiero w apelacji, gdzie pozwana wskazała na brak zapłaty za przelewane wierzytelności oraz nieprzedłożenie dowodów, na okoliczność wykazania należytej reprezentacji cedenta. W tej sytuacji dowody złożone przez stronę powodową w postępowaniu międzyinstancyjnym na powyższe okoliczności nie były sprekludowane w rozumieniu art. 381 k.p.c. Strona powodowa nie miała bowiem obowiązku antycypować wszystkich ewentualnych i jedynie możliwych zarzutów strony pozwanej. Należy podkreślić również, iż art. 381 k.p.c. ma wprowadzić na celu zapobieżenie przewlekaniu sprawy, nie może jednak stanowić przeszkody w wyjaśnieniu okoliczności niezbędnych do prawidłowego rozstrzygnięcia sporu /por. Tadeusz Ereciński Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, część pierwsza, Postępowanie rozpoznawcze, tom 2, Wydanie 3, Lexis Nexis Polska Sp. z o.o., str. 168/. Oznacza to, iż Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed Sądem I instancji, ale może je także dopuścić /przeprowadzić/, chociaż strona mogła je powołać wcześniej (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 12.09.2000 r., I PKN 28/00). Dlatego też Sąd Apelacyjny uznając, iż potrzeba powołania tych dowodów powstała dopiero w postępowaniu apelacyjnym, wobec zgłoszenia nowych zarzutów przez stronę przeciwną, a nadto uznając, iż skuteczność cesji i w konsekwencji ocena prawidłowości zastosowania art. 509 k.c. i 510 §1 k.c. ma podstawowe znaczenie w niniejszej sprawie, dopuścił dowód z odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców dotyczącego (...) Banku /k. 225-232/ na okoliczności umocowania osób podpisujących umowę przelewu oraz potwierdzeń przelewu /k. 236 i 254/ na okoliczność zapłaty za nabywane wierzytelności. Z dowodów tych jasno wynika, iż Ł. C. i C. B. byli uprawnieni do reprezentacji (...) Banku w dacie przelewu wierzytelności, a nadto iż należność za zbywane wierzytelności została uiszczona w całości, co oznacza, iż cesja odniosła również skutek rozporządzający stosownie do § 2 ust. 6 tej umowy /k. 39 odwrot/. Dokumentu – potwierdzenia przelewu - nie pozbawia w żaden sposób wiarygodności okoliczność, iż nie ma on charakteru wyciągu i nie stanowi podstawy do zgłoszenia reklamacji, na co powoływała się strona pozwana na rozprawie apelacyjnej. Chybiony okazał się również zgłoszony dopiero w postępowaniu międzyinstancyjnym na tejże rozprawie zarzut pozwanej, iż załącznik do umowy cesji nie został podpisany przez upoważnione osoby. Z treści przedstawionej Sądowi I instancji kopii /k. 41/ wynika, iż stanowi ona jedynie fragment, tj. wybiórczy odpis całego dokumentu w postaci załącznika nr 1 do umowy, a zatem skoro strona pozwana po otrzymaniu tego odpisu wraz z odpisem pozwu miała wątpliwości co do treści tego dokumentu, to winna przez Sąd I instancji już w odpowiedzi na pozew złożyć stosowny wniosek o przedstawienie całego dokumentu celem jego weryfikacji. W tej sytuacji zarzut ten należy uznać za niewykazany, a nadto spóźniony. Powyższe oznacza, iż Sąd I instancji prawidłowo zastosował art. 509 k.c., jak również jego rozstrzygnięcie jest zgodne z art. 510 § 1 k.c. Należy przy tym zauważyć, iż całkowicie błędny jest pogląd skarżącej, iż zastrzeżenie skutku rozporządzającego umowy w sytuacji zapłaty ceny nabycia wierzytelności zawarte w ust. 6 § 2 stanowi warunek w rozumieniu art. 89 k.c. Warunek z definicji zawartej w powyższym przepisie jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym. Wobec tego nie może być uznane za warunek zdarzenie, którego ziszczenie się zależy wyłącznie od woli strony (por. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2003 r., III CKN 1335/00, wyrok SA w Katowicach z dnia 8 lipca 2015 r., I A Ca 350/05). Zastrzeżenie takie natomiast, w postaci odejścia od zasady podwójnego skutku umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, polegające na powiązaniu tego skutku dopiero z zapłatą ceny, jest dopuszczalne w świetle art. 510§1 k.c., który ma charakter dyspozytywny. Skoro strona powodowa wykazała, iż cena za nabywane wierzytelności została w całości uiszczona to nastąpił również skutek rozporządzający przedmiotowej cesji. Z wyżej wyjaśnionych przyczyn zarzuty

naruszenia art. 89 k.c. i 90 k.c. należy także uznać za nietrafne, a wręcz w ogóle niekorespondujące ze stanem prawnym niniejszej sprawy. Niezasadny, a wręcz niezrozumiały okazał się również zarzut naruszenia art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim /Dz. U. 2001, nr 100, poz.1081 ze zm./. Sąd Okręgowy przyjął, iż umowa kredytu nie została skutecznie wypowiedziana. Istotnie strona powodowa nie wykazała nie tylko faktu doręczenia wypowiedzenia, ale i zachowania przez (...) Bank trybu, o którym mowa w art. 14 w/w ustawy, która z uwagi na unormowanie art. 66 ustawy z dnia 12 maja 2011r o kredycie konsumenckim /Dz. U. 2014, poz. 1497/ będzie miała zastosowanie do niniejszej umowy kredytowej. W konsekwencji skoro zgodnie z §1 umowy cesji, jej przedmiotem są wierzytelności z zaciągniętych i niespłaconych pożyczek to mogą zgodnie z tym unormowaniem być wierzytelności jeszcze niewymagalne. Strona pozwana myli natomiast w swoich wywodach pojęcie wierzytelności niewymagalnej z wierzytelnością przyszłą. Ta druga kategoria oznacza wierzytelności, które najogólniej – jeszcze nie powstały, nie chodzi tutaj o wierzytelności powstałe, a niewymagalne. Natomiast omawiana cesja dotyczyła w zakresie przedmiotowego zobowiązania wierzytelności już powstałej, wynikającej z konkretnej umowy kredytowej, ściśle oznaczonej podmiotowo i przedmiotowo. Miała ona charakter częściowo niewymagalnej w zakresie rat, które stały się wymagalne po dniu 18.02.2009 r., tj. dacie cesji. Nie była to zatem wierzytelność przyszła, która nie mogłaby być objęta zakresem cesji. Powyższe skutkowało uznaniem apelacji pozwanej jako bezzasadnej, co implikowało jej oddalenie na podstawie art. 385 k.p.c.

Zasadna w znacznej mierze okazała się natomiast apelacja powódki. Sąd I instancji niewłaściwie zastosował bowiem przepisy art. 117, 118 i 120 k.c. Skoro pozwana złożyła zarzut przedawnienia, zaś umowa kredytu nie została skutecznie wypowiedziana, to uwzględniając trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z działalnością gospodarczą oraz datę złożenia pozwu - 30.04.2010 r., należało przyjąć, iż przedawnieniu uległo sześć pierwszych rat /wymagalnych przed dniem 30.04.2007 r. - harmonogram – k. 78/. W konsekwencji zasądzeniu podlegała kwota stanowiąca iloczyn raty ogółem w wysokości 2050 zł i ilości rat 53/ 59-6/, powiększona o ostatnią, sześćdziesiątą ratę w wysokości 1401,34 zł, a więc kwota 110.051,34 zł. Skoro Sąd I instancji błędnie uwzględnił roszczenie jedynie w wysokości 34.850, zł, tym samym należało zasądzić dodatkowo 75.201,34 zł. Odsetki ustawowe od dnia 30.04.2010 r. /daty złożenia pozwu/ mogły zostać zasądzone co do rat, które stały się wymagalne przed tą datą, odliczając raty przedawnione, a więc od sumy rat od 7 do 42 w zakresie ich części kapitałowej, jak wnosila apelująca. Jest to kwota 48.802,63 zł. Skarżącej jednakże umknęło, iż Sąd I instancji zasądził już odsetki ustawowe od dnia 30 kwietnia 2010 r. od kwoty 34 850 zł. W konsekwencji kwotę 48.802,63 zł należało pomniejszyć o kwotę 34 850 zł i od tej różnicy w wysokości 13 952,63 zł zasądzić odsetki od powyższej daty. Natomiast co do pozostałych kolejnych rat należało zasądzić odsetki ustawowe od dnia następnego od daty wymagalności każdej z rat/ harmonogram – k. 78-79, wnioski apelacyjne – k. 146 odwrót/. Ponieważ strona skarżąca nie wnosila we wnioskach apelacji o uwzględnienie odsetek ustawowych od raty w wysokości 1674,30 zł, wymagalnej w dniu 14.05.2010 r. / rata 43/, Sąd Apelacyjny pominął odsetki ustawowe od tej raty. Zmiany wymagało również orzeczenie Sądu I instancji co do kosztów procesu. Strona powodowa wygrała sprawę niemal w całości, wobec czego pozwaną obciążono na podstawie art.100 k.p.c. obowiązkiem zwrotu opłaty od pozwu od uwzględnionego roszczenia /łącznie od kwoty 110 051 zł/ w wysokości 5 503 zł i kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3 600 zł, łącznie 9 103 zł. W związku z powyższym apelacja strony powodowej została na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. uwzględniona w powyższym zakresie, zaś oddalona na podstawie art. 385 k.p.c., do części żądania odnośnie odsetek. Koszty postępowania apelacyjnego wobec uwzględnienia apelacji co do roszczenia głównego w całości zasądzone na podstawie art. 108 § 1 w zw. art. 98 § 1 i 3 k.p.c.